

LA IMATGE IRISA EL FANG

Irisa el fang la imatge pressentida.
Talment l'estèril que, de fe prenyada,
contra tota esperança espera vida,
el meu ermot deleja l'esventrada.

Matèria o pensament la sola mida.
Fang o flama idèntica tonada.
Fang delerós, natura agemolida
dòcil al pas de la vital bleixada.

Fang, en el fang que abrusa la carena,
batego al ritme del Gran pit que alena
a dins del cuc i als àmbits estel-lars.

I em sé no res i immens, crua nuesa
augusta, rastrejant en la incertesa.
Pruo el meu cant per tucs i comellars.

A L'OCTUBRER TOMBANT

Deu-me un ponent encès amb vinclament
de núvols estargits al cel de foc,
i la nuada arrel cruixint al vent
terral que la recrema a poc a poc.

Però allibereu-me del clement
aire suau que tempta com un joc,
amolla els ossos i ablaneix la ment
i és com l'avançament del darrer toc.

Doneu-me, ensems, a l'octubre tombant,
una mirada neta com d'infant
i la pruija clara del cadell.

Que cada pas, talment el pas primer,
il·lusionat em meni pel terror,
delerós d'un misteri nou o vell.

EL RECORD TREU EL FULLAM

Treu el fullam, com una mà clement,
el record abaltit damunt el llac.
I em reconec, al seu esguard, vivent,
jonc amb els joncs en el joncar on jac.

Passat? Futur? Un sol instant: Present.
En la tardor que em pren, no em vull ni em plac,
si no és etern en l'únic moviment,
arborant-me en les algues i embriac.

Massa he dormit abandonat al llis
oratge abellidor, i malaltís,
plantat, però absent, a l'aiguamoll.

Massa he oblidat que, pel fullam cobert,
el llac roman impertorbable, cert,
ell sol intemporal, enfront d'un foll.

ARBORA'T FOLL, NO TEMIS

Arbora't, foll, en l'emporprat ponent.
No deixis que el llisquent pendís t'emmeni
cap a un cel gris, inexhorablement.
No et tornis las mentre el teu pit aleni.

Que n'hi ha prou de viure un sol moment
en plenitud, que un sol instant empleni
l'argila del teu vas amb la brogent
beguda del diví transport. No peni,

no, el teu cor: Primavera, estiu i hivern
tot giravolta entorn del mateix pern
i es redueix en l'únic, sol, instant.

No temis, doncs, els augurals crepuscles,
si al toc del numen mel i llet hi xucles
i, posseït, t'enceles en el cant.

RES NO SERÀ SI NO ÉS MAURAT

Un mar d'aram cobreix la tardoral
fretura. Petjo amb peu lassat brostam
i fulla, delejant, mesell, pel clam
que sota el peu pressento, humanal

en l'humus, fent-se i refent-se, vital
en el seu cicle. Set de set i fam
de fam remou, silent sota el fullam,
gràvid de llum, l'immens ventre terral.

Res no serà si no és maurat al pas
del temps seguint l'universal compàs,
sense que l'urc impacient l'alteri.

Oblidaré els fantasmes autumnals
fidel al ritme que oneja els fangals,
trèmul glatint pel mot que m'alliberi.